

nale Betalinger i Basel, der benytter de „drawing rights“, som der foreligger aftale om, ved afviklingen af de månedlige kompensationer. De lande, som yder en „drawing right“, modtager som vederlag for den ydede hjælp Marshallhjælp i form af dispositionsret over dollars til varekøb i USA.

Bag dette system af intereuropæiske udligninger ligger imidlertid fremdeles de tosidede handelsaftaler med vareomsætning i forholdet 1:1. Der er som hovedregel truffet aftale mellem landene to og to om vareleverancer, og det vil først efter nogen tid vise sig, hvorvidt det flersidede betalingssystem vil være i stand til at sprænge de tosidede handelsaftaler.

I det intereuropæiske betalingssystem er der ikke tale om kreditydelser af nogen art, og betalingerne mellem deltagerlandene skal balancere i det store og hele, når alle deltagerlande inklusive deres „drawing rights“ tages under eet. Dette vil sige, at et land ikke i kraft af betalingssystemet kan forøge sin import i større omfang, medmindre eksporten samtidig forøges. For et land som Danmark, hvis eksport mest består af nødvendighedsvarer, der afsættes i det omfang, det er muligt at fremstille dem, er der derfor næppe chance for, at selve betalingssystemet som sådant vil give nogen udvidelse af vor andel i den intereuropæiske samhandel. Anderledes ligger det med lande, der har en stor eksportkapacitet, der ikke kan udnyttes på grund af betalingsvanskeligheder. Desværre vil det ofte være mindre livsvigtige varer, som henligger uafsat, og det er derfor i virkeligheden først gennem en velstandsstigning hos de andre deltagerlande, at en eksport af den slags varer stimuleres.“